Editorial: думки за тиждень

Коли я працював у студентській газеті, в мене була особиста колонка редактора під назвою Editorial, в якій я писав короткі есеї (від французького *essai* — спроба, нарис) про те, що мене хвилює. Вважаю, цей жанр найкраще розкривається у блогах, тому започаткую таку традицію й тут.

---

11 днів без світла і ремонт за годину

Коли мій колега казав: «На випадок, якщо світла не буде днями, в нас є генератор», я думав, що це неможливо. Ну максимум будуть відключати на п’ять або десять годин. А потім одного дня в нас у щитку відпаялася фаза. Все опломбоване, тому самим лізти туди не можна.

І тут почалася справжня бюрократія, яка зайняла 11 днів: кілька днів пішло на те, щоб головний електрик заводу поїхав в обленерго та отримав дозвіл зняти пломби, потім ще кілька днів бухгалтерія оплачувала цей дозвіл, потім шукали машину, щоб привезти людей. Вчора нарешті приїхало одразу п’ять людей на трьох машинах, щоб прикрутити один дріт: начальник, електрик, працівники обленерго. Зробили все за годину.

Днями мені траплявся мем на цю тему — як на заводі три роки виписували гумову прокладку, і весь цей час вода крапала з труби. Ось чому більшість несправностей ми чинимо самостійно: піти й купити у сусідньому магазині автомат у щиток — питання кількох хвилин, але завод із його бюрократією може розтягнути це питання на кілька тижнів…

Навіть на думку не спало

Не хочу нікого образити, але це трапляється щоразу. У Запоріжжі через постійні обстріли мостів та їх перекриття виникають шалені затримки з громадським транспортом. Сьогодні наша комендантка запізнилася на роботу, тому будівля зранку була зачинена. Через вулицю, на якій вона живе, їде машиною половина наших робітників. І **жодному** власнику автомобіля не прийшло в голову підхопити її із собою, хоча вона живе прямо біля зупинки.

Здавалося б, забули. Але в мене сестра працює в таксі. Щоб ви розуміли, мені легше заплатити сторонній людині, ніж викликати її. Чомусь усі власники автомобілів — егоїсти, їм ніколи навіть на думку не спаде когось підвезти, навіть якщо це по дорозі. Він краще поїде один. Але за спогадами діда, так було не завжди: у селах, якщо ти йдеш по дорозі, то хтось обов’язково зупиниться і запропонує підкинути.

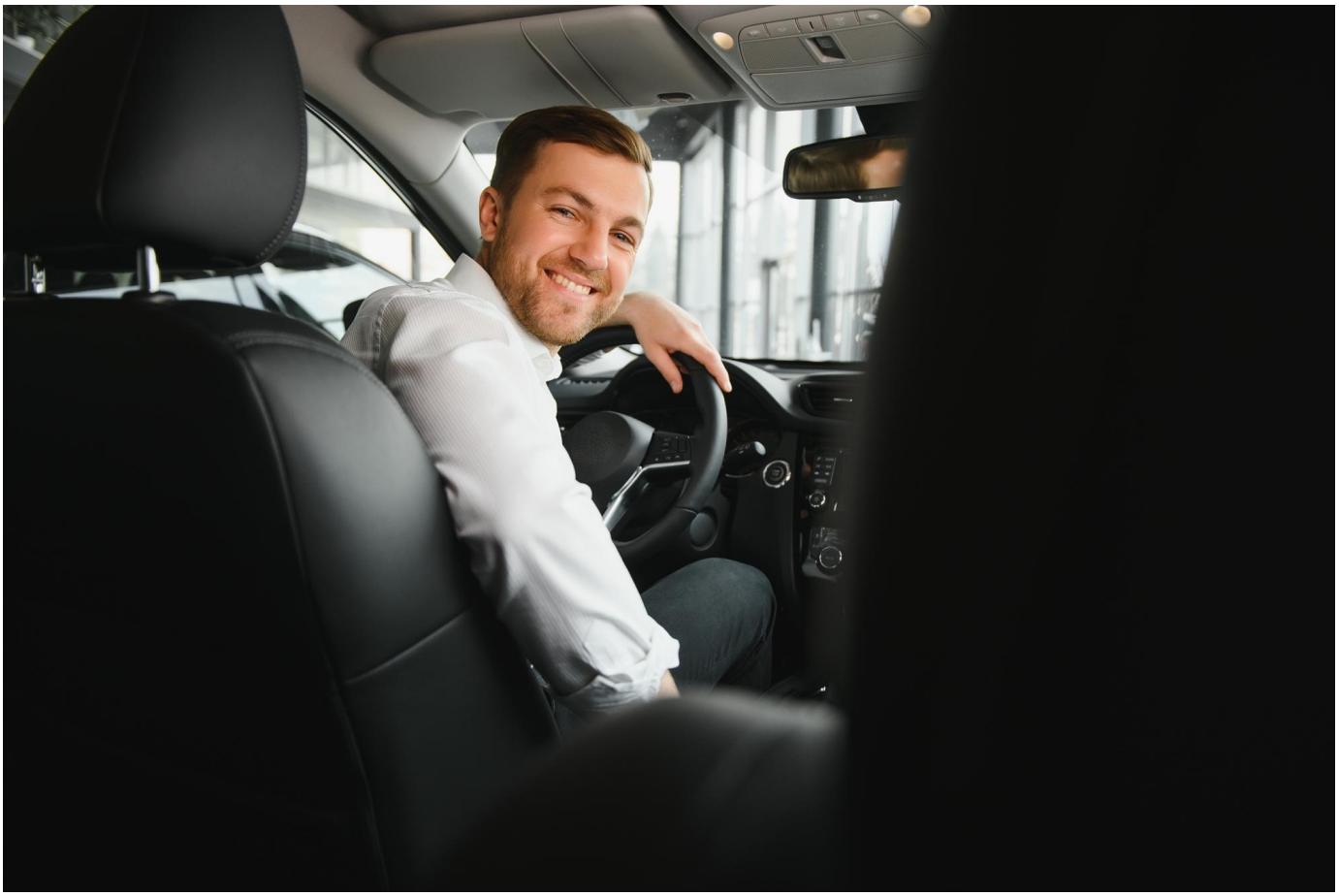

Супербатарейка

Більшість електроніки я купував ще до війни. У мене був класний нічник у вигляді кота, але він перестав світитися. Я його розібрав, а там виявилася звичайна Li-ion батарейка 18650 на 3.7 В (повний заряд — 4.2 В), але на рекордні 6200 mAh.

І тут виникли перші підозри: я ніколи не бачив таких «маленьких, але потужних» акумуляторів. Тому я дістав зі своєї настільної лампи Titanum таку саму батарейку — і вона дійсно була лише на 1200 mAh. Я спитав у ШІ, чому китайська батарейка потужніша за відомий бренд. А виявилося, що цей показник, навпаки, найближчий до правди: у батарейку діаметром 18 мм і довжиною 65 мм фізично неможливо запхати хімії більше, ніж на 3600 mAh.

Знову ці китайці з їхнім маркетингом і батарейками, де половина складу — це пісок для ваги! У результаті я поставив у світильник хорошу батарейку від якогось електромобіля — зараз в інтернеті часто продають зелені 18650 з авторозборок (так, електромобілі теж працюють на батарейках, але їх там кілька тисяч).

Пізніше за цією схемою я полагодив стару колонку JBL — у ній був саморобний акумулятор на 3.7 В. Його легко замінити акумулятором від старої Nokii або будь-якого смартфона — головне, аби вліз у корпус.

Акумулятор — це перше, що виходить з ладу. На черзі заміна акумулятора у ноутбуці: тут я трішки ступив — купив китайську копію, а міг замовити перепаковку (це коли беруть старий контролер, але нові реактиви — так навіть можна зробити ємніший акумулятор при тих самих

розмірах).

Поки що більше історій не маю, окрім того, що цілими днями сиджу без світла, тож писати статті стає важче. Але, як то кажуть, «живемо!», далі буде…